

Alijine sarajevske minijature (9)

Iz knjige „Sarajevski nekrologij“, Alije Nametka

O zlu i ljubavi

6. februar, 1961. godina

Jednom mi je Fahim efendija (reisu-l-ulema Fehim efendija Spaho, 1877 – 1942, NF) pričao jednu potresnu zgodu iz života Hasan efendije Hodžića, a poslije mi je i Hamdija to isto ispričao. (akademik prof.dr Hamdija Kreševljaković, NF)

Hasan ef. Hodžić je bio profesor Šeriatske sudačke škole, koji je predavao matematiku i fiziku.

Kad je Fehim ef. postao Naib Islamske vjerske zajednice u Bosni i Hercegovini, dolazio mu je jednog dana neki Sadiković, sin njegova kolege, bivšeg kadije, koji je valjda već bio umro. Nešto ga je molio i on mu je učinio kao sinu svoga kolege. Tada mi je ispričao ovo.

Kad je Hasan Hodžić bio učitelj u, čini mi se, Prnjavoru, ašikovao je s jednom djevojkom. Tada je u tom mjestu bio kadija taj Sadiković. (Nije bio jedini kadija tog prezimena u Bosni i Hercegovini.) Kad je jednog dana naišao upravitelj škole kraj Hodžića, nije ga ovaj po subordinaciji prvi pozdravio i ovaj je upozorio Hodžića da on mora prvi pozdravljati svoga starješinu. Hodžić se razljutio i rekao upravitelju da će on (upravitelj) morati prvi njega (Hodžića) pozdravljati. Odmah se prijavi sa studira u Beču Višu pedagošku školu i bi primljen. Djevojci se kleo da će joj biti vjeran, a valjda ju je naučio i čitati i pisati, jer su se dogovorili da se redovno dopisuju.

Otišao je u Beč i redovno djevojci pisao, ali nema od nje odgovora. On nestrpljiv što ona ne odgovara, a ona jednako piše, ali njezina pisma ne odlaze iz Prnjavora njemu.

Naime, taj kadija Sadiković je nagovori mjesnog poštara da mu predaje djevojčina i Hasanova pisma. Djevojčina je pisma jedno vrijeme slao, ali Hodžićeva nije isporučivao djevojci. Kad je prošlo neko vrijeme rastrubi Sadiković po Prnjavoru da se Hodžić oženio u Beču nekom Švabicom. Djevojci bilo teško, a kad je Sadiković vidio da je ona uvrijeđena i da bi zainad pošla za prvog prosca, zaprosi je od roditelja i ovi mu je odmah dadoše. Vjenča se s njom, a ubrzo zatim bude premješten u Konjic. Tu je ona rodila jednog sina (koji je tada, 1935. ili 36, dolazio Fehim efendiji da nešto intervenira).

Hasan je učio u Beču i postao odličan stručnjak. Kad se vratio u domovinu saznao je da mu se djevojka udala i već i sina rodila. A kad je došla vijest Sadikovićki da se nije Hasan oženio u Beču, kad je saznala da joj je Sadiković sakrivao pisma i proširio famu o Hodžićevoj ženidbi, iako je imala dijete sa Sadikovićem, iz prezira prema mužu nije imala ljubavi ni prema njegovu djetetu i skočila je u Neretvu i udušila se.

Kad je Hodžić za to saznao, odlučio je da se nikad ne ženi. I ostao je vječiti neženja. Pio je stalno. Iako je bio sprva uredan kao „ispod čekića“, nosio se lijepo, uvijek u crnini, alkohol je učinio da je postao neuredan, u školi je popuštao i gubio takt, a kad je umro, tako mu je bila siromašna dženaza – kažu da ga je otpratilo na groblje svega sedam – osam osoba – da je bila žalost pogledati tu pratnju.

(pripremio Nadan Filipović){jcomments on}